

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA II
BRATISLAVA, Drieňová 5

Došlo: - 1 -04- 2010 hod.
min.

..... krát ..... PRÍLOH
..... RUBRIK

6Co 35/10-352
6Co 36/10

**ÚSTAV PAMÄTI NÁRODA
PODATEĽŇA**

Došlo: 12 APR. 2010 /001591

Číslo: JK/2006/00421

Prílohy: 1 Vybavuje:

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Lenky Praženkovej a JUDr. Juraja Mateju v právnej veci žalobcu: **Vojtech Varga**, bytom Bernolákova ul. č. 15, Modra, zast. advokátom JUDr. Jánom Čarnogurským, Dostojevského rad č. 1, Bratislava, proti žalovaným: **1/ Ústav pamäti národa**, Nám. SNP č. 28, Bratislava, **2/ Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR**, Pribinova ul. č. 2, Bratislava, **o ochranu osobnosti**, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 11. novembra 2009 č. k. 50C/282/2005- 316 a na odvolanie žalovaného proti uzneseniu tohto súdu z 25. novembra 2009 č. k. 50C/282/2005-327, rozhodol

t a k t o:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti **potvrďuje**.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa sa **potvrďuje**.

Žalovaný 1/ je povinný nahradiť žalobcovi k rukám advokáta JUDr. Jána Čarnogurského trovy odvolacieho konania 123,14 eur do 3 dní.

Žalovaný 1/ je povinný nahradiť štátu na účet Krajského súdu v Bratislave trovy štátu 16,80 eur do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že žalobca je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch u žalovaného 1/ ako agent bývalej Štátnej bezpečnosti a žalovanému 1/ uložil povinnosť zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu voči žalovanému 2/ zamietol a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 20.10.1988 bol žalobcu zaregistrovala Štátna bezpečnosť ako agenta s krycím menom Germán, neskôr pod krycím

menom Vojto. Vo zväzku – spise ŠTB registračné č. 38979 sa nachádza písomné prehlásenie z 18.9.1989 s podpisom Varga V. Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru v závere svojho znaleckého posudku uviedol, že žalobcu nemožno jednoznačne vylúčiť ako pisateľa sporného podpisu obsiahnutého na origináli prehlásenia o spolupráci z 18.9.1989 vo zväzku č. 38979. Ústav súdneho inžinierstva v Žiline v závere svojho kontrolného znaleckého posudku konštatoval, že sporný podpis nie je pravým podpisom žalobcu. Sám žalobca uviedol, že v rokoch 1977 – 1982 študoval germanistiku v bývalej NDR. Po návrate do Československa pôsobil ako pedagóg na gymnáziu v Leviciach, kde vyučoval nemecký jazyk. V septembri 1989 ho v byte navštívil pán, ktorý sa predstavil ako nadporučík Britka a tento žalobcu vyzval, aby sa dostavil toho istého dňa na OO VB. Tam Britka a ďalší príslušník ŠTB Noga viedli so žalobcom rozhovor o liste, ktorý žalobca poslal na veľvyslanectvo NSR do Prahy. V ňom žalobca žiadal o poskytnutie materiálov pre výučbu žiakov. Britka a Noga chceli od žalobcu informácie o kurzoch nemeckého jazyka ním vedených a chceli tiež kontakty. Podľa žalobcu zrejme chceli urobiť prieskum, ktorí žiaci sa učia nemčinu, čo by mohlo byť dôvodom ich prípadného odchodu do zahraničia. Tieto žiadosti Britku a Nogu žalobca odmietol. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba je dôvodná voči žalovanému 1/. Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že „okolnosti ale aj skutkové veci“ v čase jeho zaregistrovania v registračných protokoloch býv. ŠTB nie sú pravdivé. Výsluch navrhovaných svedkov Britku a Nogu súd prvého stupňa nepovažoval za potrebný. Ak podpis žalobcu na prehlásení o spolupráci nie je pravý, čo bolo v konaní preukázané, „niet dôvodu, aby žalobca ako fyzická osoba bol tzv. rehabilitovaný, nakoľko nebolo preukázané, že vedome, resp. pod nátlakom nepriameho charakteru mal byť účastný ako agent a mal spolupracovať s býv. ŠTB“. Zverejnením nepravdivej informácie na internete o tom, že žalobca bol agentom ŠTB, došlo k závažnému zásahu do jeho osobnostných práv a bola poškodená jeho vážnosť a dôstojnosť. Vzhľadom na tieto závery súd prvého stupňa s poukazom na §§ 11, 13 ods. 1 Obč. zák., §§ 6 ods. 1, 26 ods. 3, 27 ods. 1 až 4 zák. č. 553/2002 Z.z., §§ 4 písm. a/, 9 ods. 1, 19 ods. 1 až 4 zák. č. 40/1974 Zb. súd prvého stupňa žalobe vyhovel voči žalovanému 1/ a určil, že žalobca je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch u žalovaného 1/ ako agent bývalej Štátnej bezpečnosti a žalovanému 1/ uložil povinnosť zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke. Voči žalovanému 2/ súd prvého stupňa žalobu zamietol s odôvodnením, že mu v spore chýba pasívna vecná legitímácia (vo výroku napadnutého rozsudku súd prvého stupňa omylom uviedol, že konanie voči žalovanému 2/ zamietla).

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný 1/ a napadol ním výroky, ktorými bolo žalobe vyhovené. Uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal pri zisťovaní skutkového stavu iba z tvrdení žalobcu a zo znaleckého posudku. Nevypočul žalovaným 1/ navrhovaných svedkov – bývalých príslušníkov ŠTB. Na platné zaevidovanie osoby ako agenta sa nevyžadoval vždy písomný záväzok, k spolupráci mohlo dôjsť aj na základe ústneho súhlasu. Navrhovaní svedkovia môžu preukázať, či v prejednávanej veci nedošlo k ústnemu súhlasu so spoluprácou s ŠTB. Ďalej žalovaný 1/ v odvolaní poukázal na to, že v zmysle § 18 ods. 3 zák. č. 133/1970 Zb. štátnu bezpečnosť riadilo Federálne ministerstvo

vnútra. Žalobca bol ako agent zaevidovaný v zmysle smerníc vydaných federálnym ministrom vnútra. Žalobcu teda v materiáloch ŠTB zaevidovali bývalé federálne štátne orgány. Dňom 1.1.1993 zanikla ČSFR a jej nástupníckymi štátmi sa stali Česká republika a Slovenská republika. Pôsobnosť ČSFR prešla na nástupnícke štáty a tým prešla na Slovenskú republiku aj zodpovednosť za neoprávnené zásahy federálnych orgánov a zložiek, ktoré k 1.1.1993 zanikli. V spore je teda pasívne vecne legitimovaná Slovenská republika. Žalovaný 1/ nie je právnym nástupcom štátnej bezpečnosti a nezodpovedá za správnosť alebo nesprávnosť evidencií vedených štátnou bezpečnosťou. Napokon žalovaný v odvolaní poukázal na to, že elektronickú kópiu registračného protokolu zverejnil na svojej internetovej stránke na základe § 19 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z.z., teda postupoval na základe zákona a plnil svoju zákonnú povinnosť. Žalovaný 1/ nepozmenil a ani nijakým spôsobom neupravil registračný protokol, nie je pôvodcom informácií, ktoré sa v ňom nachádzajú a nenesie za ne zodpovednosť.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd SR v obdobnej právnej veci v odôvodnení rozsudku z 27.11.2009 sp. zn. 5 Cdo 83/2008 okrem iného uviedol: „K tvrdenému zásahu do osobnostných práv žalobcu malo v danom prípade dôjsť pri činnosti, ktorá bola uložená žalovanému zákonom č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 – 1989 a o založení Ústavu pamäti národa v znení neskorších predpisov. Je preto nesporné, že k zásahu došlo činnosťou žalovaného, i keď na základe zákona. Žalovaný je pôvodcom namietaného zásahu a je preto vecne pasívne legitimovaný v spore o ochranu osobnosti, vyvolanom týmto zásahom. V tomto smere sú nedôvodné jeho námietky, že nie je právnym nástupcom bývalej represívnej zložky – ŠTB. Ak bolo účelom zákona zverejnenie údajov o vykonávateľoch prenasledovania osôb prostredníctvom tajných represívnych zložiek totalitného štátu, potom nie je možné vychádzať z toho, že jeho účelom je i zverejňovať údaje o osobách, ktoré boli postihnuté už fakticky tým, že sa bez svojho súhlasu v takýchto evidenciách, i keď s ŠTB nespolupracovali, ocitli.“

Z tohto právneho názoru najvyššieho súdu vychádzal v prejednávanej veci i odvolací súd. Je preto zjavné, že nie je dôvodná námietka žalovaného 1/, že mu v spore chýba pasívna vecná legitímácia a že za zásah do osobnostných práv žalobcu nezodpovedá z dôvodu, že zverejnením registračného protokolu na svojej internetovej stránke iba plnil povinnosť, ktorú mu ukladá zák. č. 553/2002 Z.z. Okrem toho, odvolací súd poukazuje na

to, že vo svojich rozhodnutiach v obdobných veciach konštantne vychádza z toho, že Ústav pamäti národa je pasívne vecne legitimovaný v sporoch o ochranu osobnosti v prípadoch, kde k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv došlo zverejnením registračného protokolu na internetovej stránke tohto ústavu (rozsudky odvolacieho súdu z 20.11.2007 sp. zn. 5 Co 144/2006 a z 12. 11. 2009 sp. zn. 6 Co 13/07).

V prejednávanej veci bolo znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 144/2009 preukázané, že podpis žalobcu na origináli Prehlásenia o spolupráci z 18.9.1989 vo zväzku O – ŠTB Levica č. 38979 nie je pravým podpisom žalobcu. To znamená, že žalobca nepodpísal záväzok o spolupráci. I keď na zaevidovanie osoby ako agenta sa vždy nevyžadoval písomný záväzok k spolupráci, odvolací súd je toho názoru, že ak by žalobca so spoluprácou s ŠTB súhlasil ústne, nebol žiadny dôvod na to, aby príslušníci ŠTB od žalobcu duplicitne požadovali ešte aj písomný záväzok. Výsledky znaleckého dokazovania preto nasvedčujú tomu, že žalobca nedal ústne súhlas so spoluprácou s ŠTB a tá preto sfaľovala jeho podpis na spomenutom Prehlásení o spolupráci z 18.9.1989.

Žalobca v konaní tvrdil, že príslušníci ŠTB ho kontaktovali iba jedenkrát a to v roku 1989, keď sa na ich výzvu dostavil na VB, kde mu navrhli, aby s nimi spolupracoval. On to odmietol a už nikdy viac so žiadnymi príslušníkmi ŠTB nekomunikoval. Tieto tvrdenia žalobcu sa žalovanému 1/ v konaní nepodarilo spochybníť, prípadne vyvrátiť. Odvolací súd doplnil dokazovanie výsluchom svedka Ladislava Britku – bývalého príslušníka ŠTB. Ten tvrdenia žalobcu nevyvrátil. K tomuto svedkovi treba uviesť, že podpísal Správu o priebehu viazania K TS (kandidáta tajnej spolupráce) „Germán“, reg. č. 38 979 z 19.9.1989 (č. l. 14). V tejto správe sa okrem iného uvádza, že žalobca podpísal prehlásenie o spolupráci. Ako je to však uvedené vyššie, žalobca žiadny takýto dokument nepodpísal. Z toho je zrejmé, že táto správa neobsahuje pravdivé skutočnosti a je bez pochybností, že ju príslušníci ŠTB spísali bez vedomia žalobcu a doslova ju „vyfabrikovali“.

Žalobca teda nebol agentom ŠTB a je preto neoprávnené evidovaný v materiáloch ŠTB v kategórii agent. Zverejnenie týchto materiálov na internetovej stránke žalovaného 1/ je vzhľadom na to neoprávneným zásahom do práva na ochranu jeho osobnosti objektívnym spôsobilým privodiť mu ujmu na právach chránených ustanovením § 11 Obč. zák. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že zverejnenie nepravdivých údajov o spolupráci s ŠTB je veľmi závažným zásahom do cti, vážnosti a dôstojnosti občana, pretože verejnosť vníma tieto informácie veľmi citlivo.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou súd prvého stupňa určil, že žalobca je neoprávnené evidovaný v registračných protokoloch ako agent bývalej ŠTB a ktorou žalovanému 1/ uložil povinnosť zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalovanému 1/ povinnosť nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Čarnogurského trovy konania 1.080,85 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ďalej mu uložil povinnosť v tej istej lehote nahradiť trovy štátu 588,45 eur a žalovanému 2/ nepriznal náhradu trov konania.

O trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 1/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal ich náhradu. O trovách štátu súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 148 ods. 1 O.s.p. tieto trovy pozostávajú z trov znaleckého dokazovania, ktoré platil štát. O trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu mu nepriznal, pretože žalovaný 2/ si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný 1/ a napadol ním výroky, ktorými mu bola uložená povinnosť nahradiť žalobcovi a štátu trovy konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Odvolanie odôvodnil tým, že napadol odvolaním rozsudok vo veci samej.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, úspešnému žalobcovi vznikol proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvostupňového konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Súčasne vznikol štátu podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 148 ods. 1 O.s.p. nárok na náhradu trov konania, ktoré platil. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, keď napadnutým uznesením uložil žalovanému 1/ povinnosť nahradiť žalobcovi a štátu trovy konania. Správnosť výpočtu trov konania odvolací súd neskúmal, pretože žalovaný 1/ v odvolaní nenamietol nesprávnosť ich výpočtu.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a priznal ich náhradu žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech. Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalobcu. Jeho právny zástupca vykonal v odvolacom konaní 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) za 53,49 eur a 1 úkon právnej služby (účast' na pojednávaní pred odvolacím súdom 11.3.2010) za 55,49 eur podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. K tomu treba

pripočítať rež. paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. 1 x 6,95 eur, 1 x 7,21 eur. Trovy odvolacieho konania teda predstavujú 123,14 eur (53,49 + 55,49 + 6,95 + 7,21 = 123,14 eur).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 11. marca 2010

Za správnosť vyhotovenia:
Andrea Gabíková

JUDr. Martin Murgaš
predseda senátu

ÚSTAV PAMÄTI NÁRODA PODATEĽNÁ	
Došlo: 16 NOV. 2009 / 007866	
Číslo: JR/2008/00421	
Prílohy: 1	Vybavuje:

č. k. 50C/282/2005-316
1205231253

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave sudkyňou JUDr. Ivanou Dančovou v právnej veci navrhovateľa **Vojtecha Vargu**, bytom Bernolákova 15, Modra, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Čarnogurským, Dostojevského rad 1, Bratislava, proti odporcom: **I. Ústav pamäti národa**, Námestie SNP 28, Bratislava, **II. Slovenská republika – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o určenie právneho vzťahu, takto

rozhodol:

Súd **určuje**, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch u odporcu v I. rade ako agent bývalej Štátnej bezpečnosti.

Odporca v I. rade je **povinný** zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd konanie voči odporcovi v II. rade **zamietá**.

O náhrade trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

Odôvodnenie

Navrhovateľ sa návrhom, podaným na súd dňa 21. 12. 2005, domáhal určenia, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v zoznamoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako jej agent, a že navrhovateľ vedome nespolupracoval s bývalou Štátnou bezpečnosťou ako jej tajný spolupracovník. Navrhovateľ sa zároveň domáhal, aby súd uložil odporcovi v I. rade povinnosť zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke a v registračnom protokole pri mene uviesť poznámku o súdnom rozhodnutí. Navrhovateľ si uplatnil proti odporcom v I. a II. rade právo na náhradu trov konania.

Uznesením Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 25. 01. 2008 č. k. 50C/282/2005-149 bolo zastavené konanie v časti o určenie, že navrhovateľ vedome nespolupracoval s bývalou ŠtB ako jej tajný spolupracovník (§ 96 O. s. p.). Uvedeným súdnym rozhodnutím bola zároveň pripustená zmena petitu návrhu navrhovateľa (§ 95 ods. 1 O. s. p.) tak, že predmetom konania sa stal návrh navrhovateľa na

- určenie, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej ŠtB ako jej agent;
- uloženie povinnosti odporcovi v I. rade zverejniť výrok rozsudku na jeho internetovej stránke do troch dní od právoplatnosti rozsudku;
- náhradu trov konania.

Podanie návrhu na súd navrhovateľ odôvodnil tým, že odporca v I. rade zverejnil na svojej internetovej stránke tzv. registračné protokoly tajných spolupracovníkov bývalej Štátnej bezpečnosti (ďalej len "ŠtB"). Vo zväzku č. 38979 bol navrhovateľ uvedený ako agent bývalej ŠtB s krycím menom German a neskôr ako spolupracovník s krycím menom Vojto. Navrhovateľ prehlásil, že uvedený spis vznikol na základe jednostranného záujmu ŠtB o jeho osobu, vzhľadom k jeho jazykovým znalostiam. Zväzok 38979 bol založený bez vedomia a súhlasu navrhovateľa dňa 20. 10. 1988 O-ŠtB Levice. V priebehu rokov 1988 a 1989 bol navrhovateľ, jeho rodina, príbuzní, ako aj niekoľkí známi lustrovaní a preverovaní ŠtB. Asi po ročnom tajnom preverovaní a lustrovaní býv. ŠtB oslovila navrhovateľa, prostredníctvom svojich dvoch dôstojníkov z O-ŠtB Levice. Títo predvolali navrhovateľa do budovy Okresného oddelenia Verejnej bezpečnosti v Leviciach, kde po všeobecnom zdvorilostnom úvode, požiadali navrhovateľa o spoluprácu v súvislosti s jeho stykmi s Veľvyslanectvom Nemeckej spolkovej republiky, ako aj v oblasti jazykových kurzov nemčiny pre dospelých. Navrhovateľ uviedol, že pri predmetnom rozhovore rázne odmietol akúkoľvek spoluprácu s ŠtB a preto ani nedošlo k rozhovoru na témy, ktoré boli fiktívne opísané v Správe o priebehu viazania. Navrhovateľovi nebolo predložené žiadne prehlásenie o spolupráci a ani žiadny iný písomný materiál. Navrhovateľ nič nepodpisoval, teda jeho podpis na prehlásení nie je jeho podpisom. Navrhovateľ si nezvolil žiadne krycie meno a toto sa ani nespomínalo v rozhovore. Nebola vykonaná žiadna inštrukcia. Navrhovateľ nebol poverený žiadnou úlohou, neobdržal žiadne civilné telefónne číslo na ŠtB ani žiadne heslo pre ďalší kontakt s jej pracovníkmi. Žiadne ďalšie stretnutie navrhovateľa s príslušníkmi ŠtB nebolo dohodnuté a ani sa neuskutočnilo. Predmetný zväzok č. 38979 navrhovateľ preto považuje za výplod výmyslov a lží príslušníkov ŠtB. Medializovaním osobných údajov navrhovateľa a nepodložených a nepreverených informácií o údajnej spolupráci navrhovateľa s ŠtB, je ohrozená osoba navrhovateľa, jeho česť, ako aj existenčné zaradenie v zamestnaní a spoločnosti. V dôsledku zistených informácií navrhovateľ, jeho rodina a známi prežívajú psychickú traumu. Podaným návrhom navrhovateľ sleduje očistenie jeho mena a cti a vyvrátenie falošných informácií o jeho osobe. Navrhovateľ vyhlásil, že nikdy, vedome či nevedome, nespolupracoval s ŠtB, nikdy na nikoho nedonášal a nepoškodil česť ani zdravie žiadneho človeka. Pasívnu vecnú legitimáciu odporcu v I. rade navrhovateľ odôvodnil tým, že podľa zákona č. 553/2002 Z. z. odporca v I. rade spravuje a zverejňuje dokumenty bývalej ŠtB, a teda môže zverejniť aj prípadnú nápravu. Do zoznamu spolupracovníkov bývalej ŠtB neoprávnene uviedla navrhovateľa býv. ŠtB ako organizačná súčasť Federálneho ministerstva vnútra, z čoho navrhovateľ odvodil pasívnu vecnú legitimáciu odporcu v II. rade. Uvedenie navrhovateľa v zozname spolupracovníkov býv. ŠtB a jeho uverejnenie na internete poškodzuje občiansku česť, dobrú povesť a ľudskú dôstojnosť navrhovateľa, pretože bývalá ŠtB bola zločineckou organizáciou. Navrhovateľ musí neustále hájiť a vysvetľovať celú záležitosť. Tieto skutočnosti podľa navrhovateľa osvedčujú jeho naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe podľa § 80 písm. c) O. s. p..

Odporcovia v I. a II. rade navrhli, aby súd návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný.

Odporca v I. rade uviedol, že na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk zverejnil registračné protokoly agentúrnych a operatívnych zväzkov ŠtB a nie zoznam spolupracovníkov ŠtB. Tieto záznamy nevytvoril odporca v I. rade, ale bývalá ŠtB. Odporca v I. rade nemôže niesť zodpovedať za činnosť ŠtB. Odporca v I. rade postupoval na základe zákonnej licencie, uverejnil iba to, čo mu zákon č. 553/2002 Z. z. uložil a umožnil. Navrhovateľ nepreukázal, že mu odporca v I. rade určitým spôsobom neoprávnene zasiahol do jeho osobnostnej sféry, chránenej ustanovením § 11 a nasl. Obč. zák., čo je podľa odporcu v I. rade ďalším dôvodom, pre zamietnutie návrhu súdom.

Odporca v II. rade namietal nedostatok jeho pasívnej vecnej legitimácie. Vo svojom prvom vyjadrení k návrhu odporca v II. rade uviedol, že žiadny všeobecne záväzný právny predpis neurčil, kto je právnym nástupcom po bývalej ŠtB. V doplňujúcom vyjadrení k návrhu odporca v II. rade uviedol že právnym nástupcom bývalej ŠtB bola Federálna bezpečnostná služba (ďalej len "FBS"), zriadená zákonom č. 244/1991 Zb. ako spravodajský orgán ČSFR, plniaci úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a jeho ústavného zriadenia. FBS podliehala Federálnemu zhromaždeniu a federálnej vláde ČSFR. FBS teda nepodliehala Federálnemu Ministerstvu vnútra ani republikovým ministerstvám vnútra. FBS bola zrušená s účinnosťou k 31. 12. 1992, a to zákonom č. 543/1992 Zb.. Majetok, majetkové práva a záväzky FBS prešli na ČR a SR, pričom ich mal prevziať štátny orgán, určený zákonom národnej rady každej z republík. Česká národná rada určila zákonom č. 527/1992 Zb. Bezpečnostnú informačnú službu. Slovenská národná rada však neprijala žiadny zákon, ktorým by určila príslušný štátny orgán, t.j. neurčila zaň ani Ministerstvo vnútra SR. Keďže odporca v II. rade nie je právnym nástupcom bývalej ŠtB, nemôže niesť zodpovednosť za spôsob evidencie a záznamy v záväzkoch o spolupráci, memorande a registračných protokoloch z obdobia neslobody. Podľa odporcu v II. rade je pasívne vecne legitimovaným ten orgán SR, ktorý spravuje archívny materiál bývalej ŠtB a má možnosť tento archívny materiál využívať. Podľa odporcu v II. rade navrhovateľ ani nepreukázal, že bol neoprávnene evidovaný ako agent ŠtB. K zásahu do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa podľa odporcu v II. rade nemohlo dôjsť, pretože k zverejneniu jeho registrácie došlo výhradne v rámci zákonnej licencie podľa § 6 ods. 1 zákona č. 553/2002 Z. z.. Zverejnenie mena navrhovateľa ako agenta ŠtB s krycím menom Vojto nebolo neoprávneným zásahom do osobnostného práva navrhovateľa.

Vykonaným dokazovaním výsluchom navrhovateľa, znaleckým posudkom z odboru písomoznalectvo, vypracovaným Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru Bratislava dňa 16. 10. 2007 pod číslom PPZ-2898-3/KEU-BA-EXP-2007, znaleckým posudkom z odboru písomoznalectvo, vypracovaným Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline dňa 23. 4. 2009 pod číslom 144/2009 a oboznámením s obsahom listinných dôkazov predložených účastníkmi a zadovážených súdom, súd zistil tento skutkový stav veci:

Dňa 20. 10. 1988 bol Vojtech Varga, nar. 30. 7. 1958 (navrhovateľ) zaregistrovaný Štátnou bezpečnosťou ako agent.... pod krycím menom Germán, neskôr pod krycím menom Vojto. O uvedených skutočnostiach svedčí zväzok – spis bývalej ŠtB registračné číslo 38979, v ktorom sa nachádza aj písomné prehlásenie, datované dňom 18. 9. 1989 s podpisom "Varga V.".....

Zo záveru znaleckého posudku č. PPZ-2898-3/KEU-BA-EXP-2007 zo dňa 16. 10. 2007, vypracovaného Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru v Bratislave, súd zistil, že navrhovateľa nemožno jednoznačne vylúčiť ako pisateľa sporného podpisu,

obsiahnutého na origináli prehlásenia o spolupráci zo dňa 18. 9. 1989, vo zväzku O-ŠtB Levice č. 38979.

Podľa ďalšieho (tzv. kontrolného) znaleckého posudku z odboru písomoznalectvo, vypracovaného dňa 23. 4. 2009 Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline, sporný podpis "Varga V.", uvedený na písomnom prehlásení zo dňa 18. 9. 1989, nie je pravým podpisom Mgr. Vojtecha Vargu (navrhovateľa).

Navrhovateľ pred súdom vypovedal, že o evidovaní jeho osoby vo zväzkoch bývalej ŠtB sa dozvedel po prvýkrát začiatkom roku 2003 z tzv. Cibulkového interného zoznamu. V tom čase odporca v I. rade ešte neexistoval, ale na Ministerstve spravodlivosti SR už prebiehali prípravné práce. Pán Langoš a pán Gala, ktorých navrhovateľ osobne navštívil na Ministerstve spravodlivosti SR, navrhovateľa ubezpečili, že po vzniku ÚPN si bude navrhovateľ môcť zväzky pozrieť a hájiť sa v občianskoprávnom konaní alebo trestnoprávnom konaní. V rokoch 1977-1982 navrhovateľ študoval germanistiku v bývalej NDR. Po návrate do Československa, navrhovateľ pôsobil ako pedagóg na gymnáziu v Leviciach, kde vyučoval nemecký jazyk. Jeho vedomosti nemeckého jazyka navrhovateľ uplatňoval aj v rôznych kurzoch, pôsobil ako tlmočník, bol priberaný do konaní na Okresnom súde Levice a jeho jazykové schopnosti využívala aj verejná bezpečnosť a dopravný inšpektorát. V septembri 1989 navrhovateľa v jeho byte navštívil pán, ktorý sa predstavil ako nadporučík Britka, a tento navrhovateľa vyzval, aby sa dostavil toho istého dňa na OO VB. Na verejnej bezpečnosti pán Britka a ďalší pán Noga viedli s navrhovateľom rozhovor o liste, ktorý navrhovateľ poslal na Veľvyslanectvo Nemeckej spolkovej republiky do Prahy. Išlo o list, ktorým navrhovateľ žiadal o poskytnutie materiálov pre výučbu jeho žiakov v oblasti kultúry, vzdelávania, krajiny v Nemecku. Pán Britka a Noga chceli od navrhovateľa získať kontakty a informácie o frekventovaných kurzoch nemeckého jazyka, vedených navrhovateľom. Podľa navrhovateľa si zrejme chceli urobiť prieskum, koľkí sa učia nemčinu, čo by mohlo byť dôvodom ich prípadného odchodu do zahraničia. Navrhovateľ vypovedal, že tieto žiadosti pána Britku a Nogu striktnie odmietol.

Podľa § 11 Obč. zák., fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o pamäti národa"), predmetom sprístupnenia a zverejnenia sú zachované alebo rekonštruované dokumenty, ktoré vznikli činnosťou Štátnej bezpečnosti a ďalších bezpečnostných zložiek v období od 18. apríla 1939 do 31. decembra 1989, evidované v dobových spisových alebo archívnych pomôckach (registroch) týchto zložiek alebo im nadriadených orgánov.

Podľa § 26 ods. 3 zákona o pamäti národa, Ústav pamäti národa nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok uvedených v odseku 2 sú presné alebo pravdivé.

Podľa § 27 ods. 1 až 4 zákona o pamäti národa, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a Slovenská informačná služba odovzdajú ústavu dokumenty o činnosti bezpečnostných zložiek, ktoré majú vo vlastníctve, držbe alebo správe, do ôsmich mesiacov od účinnosti tohto zákona. Ústavu odovzdajú tiež kópie osvedčení, vydané občanom Slovenskej republiky počas účinnosti zákona č. 451/1991 Zb., ktorým sa ustanovujú niektoré ďalšie predpoklady na výkon niektorých funkcií v štátnych orgánoch a organizáciách Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, Českej republiky a Slovenskej republiky. Štátne orgány a orgány samosprávy, ktoré disponujú dokladmi a inými typmi dokumentov, ktoré sa vzťahujú na činnosť bezpečnostných zložiek štátu podľa tohto zákona, sú povinné bezplatne poskytnúť ústavu súčinnosť pri vyhotovení ich obrazovej, zvukovej alebo inej dokumentácie. Iná osoba, ktorá disponuje dokladmi a inými typmi dokumentov podľa odseku 2, je povinná umožniť ústavu zhotovenie ich obrazovej, zvukovej alebo inej dokumentácie na náklady ústavu. Na účel uvedený v odsekoch 1 až 3 sa na ústav hľadí ako na orgán uvedený v osobitnom predpise.

Podľa § 2 zákona č. 128/1970 Zb. o vymedzení pôsobnosti Československej socialistickej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti, do pôsobnosti Československej socialistickej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti patrilo: 1. riadiť Štátnu bezpečnosť včítane útvarov vyšetrovania Štátnej bezpečnosti; 2. riadiť činnosť všetkých útvarov Zboru národnej bezpečnosti v čase mimoriadneho ohrozenia pokoja a verejného poriadku; 3. riadiť činnosť útvarov Verejnej bezpečnosti pri a) odhaľovaní trestnej činnosti súvisiacej s falšovaním a pozmeňovaním peňazí a známok a trestnej činnosti súvisiacej s nedovolenou výrobou a držaním omamných prostriedkov; b) odhaľovaní trestných činov páchaných jedným páchatelom alebo skupinou páchatelov na území oboch republík alebo trestných činov páchaných československými občanmi v cudzine; c) vedení kriminalistických evidencií a iných evidencií a štatistík pre potreby orgánov Verejnej bezpečnosti; d) zabezpečovaní celoštátneho pátrania; e) výkone expertíznej činnosti na potreby orgánov Verejnej bezpečnosti; f) vedeckovýskumných prácach v oblasti Verejnej bezpečnosti; 4. koordinovať činnosť orgánov oboch republík pri správaní sa ozbrojených bezpečnostných zborov záväznými pokynmi; 5. ochrana štátnych hraníc vo vymedzenom rozsahu; 6. úprava ochrany štátneho, hospodárskeho a služobného tajomstva a kontrola jeho dodržiavania; 7. právna úprava bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky; 8. výkon štátnej správy v odbore: a) vydávania cestovných dokladov, povoľovania vstupu na územie Československej socialistickej republiky a povoľovania pobytu cudzincov; b) štátnych hraníc, ich vymeriavania, vyznačovania, udržiavania a vedenia dokumentárneho diela; c) spolčovania, ak ide o organizácie pôsobiace na celom území Československej socialistickej republiky, po prejednaní s príslušnými ústrednými orgánmi oboch republík; d) štátnych symbolov Československej socialistickej republiky.

Podľa § 4 písm. a) zákona č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, pri uskutočňovaní svojho poslania Zbor národnej bezpečnosti odhaľuje a zneškodňuje nepriateľskú činnosť zameranú proti Československej socialistickej republike.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, v rámci Zboru národnej bezpečnosti je utvorená zložka Štátnej bezpečnosti a zložka Verejnej bezpečnosti.

Podľa § 19 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, príslušníci Zboru národnej bezpečnosti sú oprávnení požadovať potrebné vysvetlenie od každého, kto môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre zistenie trestného činu, prečinu alebo priestupku a ich páchatel'a, ako aj pre vypátranie hľadaných alebo nezvestných osôb a vecí; za tým účelom sú oprávnení ho vyzvať, aby sa v určený čas ustanovil na určený útvar Zboru

národnej bezpečnosti. Každý je povinný výzve podľa predchádzajúceho odseku vyhovieť. Vysvetlenie sa nesmie požadovať od toho, kto by ním porušil zákonom uloženú povinnosť mlčanlivosti, ledaže by bol tejto povinnosti pozbavený. Vysvetlenie môže odoprieť ten, kto by ním spôsobil sebe alebo blízkej osobe nebezpečenstvo trestného stíhania.

Podľa článku 1 ústavného zákona č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, uplynutím 31. decembra 1992 zaniká Česká a Slovenská Federatívna Republika. Nástupníckymi štátmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky sú Česká republika a Slovenská republika.

Podľa § 11 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre ochranu ústavného zriadenia, verejného poriadku, bezpečnosti osôb a majetku, ochranu a správu štátnych hraníc, bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, ochranu bezpečnosti a plynulosti železničnej dopravy, veci zbraní a streliva, súkromné bezpečnostné služby, vstup na územie Slovenskej republiky a pobyt cudzincov na jej území, občianske preukazy, cestovné doklady a oprávnenia na vedenie motorových vozidiel, otázky azylantov a odídenčov, evidenciu obyvateľov, evidenciu cestných motorových a prípojných vozidiel, integrovaný záchranný systém, civilnú ochranu a ochranu pred požiarmi, všeobecnú vnútornú správu vrátane vecí územného a správneho usporiadania Slovenskej republiky, štátne symboly, heraldický register, archívy a registratúry, štátne občianstvo, matričné veci, zhromažďovanie a združovanie vrátane registrácie niektorých právnických osôb, o ktorých to ustanoví zákon, organizačné zabezpečenie volieb do Národnej rady Slovenskej republiky, organizačné zabezpečenie volieb prezidenta Slovenskej republiky a ľudového hlasovania o jeho odvolaní, organizačné zabezpečenie volieb do orgánov územnej samosprávy, organizačné zabezpečenie referenda, organizačné zabezpečenie volieb do Európskeho parlamentu, vojnové hroby, živnostenské podnikanie, povoľovanie verejných zbierok, koordináciu výkonu štátnej správy uskutočňovanej obcami, vyššími územnými celkami a orgánmi miestnej štátnej správy, automatizovaný informačný systém miestnej štátnej správy, Policajný zbor, Železničnú políciu a Hasičský a záchranný zbor a koordináciu vzdelávania zamestnancov obcí a vyšších územných celkov plniacich úlohy štátnej správy.

Podľa § 18 zákona č. 133/1970 Zb. o pôsobnosti federálnych ministerstiev, Federálne ministerstvo vnútra je federálnym ústredným orgánom štátnej správy pre oblasť vnútorného poriadku a bezpečnosti. Federálne ministerstvo vnútra pripravuje koncepciu, zameranie a hlavné úlohy Zboru národnej bezpečnosti, vojsk ministerstva vnútra a civilnej obrany a zásady organizácie, jednotného výkonu služby a sústavy politickej a odbornej prípravy príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti a vojsk ministerstva vnútra. Zabezpečuje rozvoj metód a prostriedkov bezpečnostnej práce a ich unifikáciu. Federálne ministerstvo vnútra riadi Štátnu bezpečnosť a vo vymedzenom rozsahu Verejnú bezpečnosť.

Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 244/1991 Zb. o Federálnej bezpečnostnej informačnej službe a o používaní spravodajských prostriedkov bola zriadená Federálna bezpečnostná informačná služba (ďalej len "Federálna informačná služba"). Federálna informačná služba je spravodajským orgánom Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a jeho ústavného zriadenia v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 4 ods. 3 až 5 zákona č. 244/1991 Zb., riaditeľ Federálnej informačnej služby je z výkonu funkcie zodpovedný Federálnemu zhromaždeniu. Vláda Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky ukladá svojimi uzneseniami Federálnej informačnej službe úlohy v rozsahu jej pôsobnosti podľa § 2. Vláda Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky schvaľuje na návrh riaditeľa štatút Federálnej informačnej služby.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 244/1991 Zb., osobou konajúcou v prospech Federálnej informačnej služby sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá dobrovoľne, utajeným spôsobom poskytuje služby Federálnej informačnej službe pri plnení úloh v jej pôsobnosti.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 244/1991 Zb., príslušníci Zboru národnej bezpečnosti služobne zaradení vo Federálnej informačnej službe sa dňom účinnosti tohto zákona stávajú príslušníkmi Federálnej informačnej služby; týmto dňom prechádzajú práva a povinnosti zo služobných pomerov a zo vzťahov s nimi súvisiacich z Federálneho ministerstva vnútra na Federálnu informačnú službu.

Podľa § 1 zákona č. 543/1992 Zb. o zrušení Federálnej bezpečnostnej informačnej služby, Federálna bezpečnostná informačná služba sa zruší uplynutím 31. decembra 1992.

Podľa § 7 zákona č. 543/1992 Zb., informácie zaradené do evidencií Federálnej bezpečnostnej informačnej služby sa delia medzi príslušný orgán Českej republiky a príslušný orgán Slovenskej republiky podľa dohody uzavretej medzi týmito orgánmi s rešpektovaním štátnobezpečnostných záujmov oboch republík.

Podľa § 8 zákona č. 543/1992 Zb., spisová agenda Federálnej bezpečnostnej informačnej služby administratívneho a technického charakteru (ďalej len "spisová agenda") sa odovzdáva príslušnému orgánu Českej republiky a príslušnému orgánu Slovenskej republiky podľa toho, na ktorú republiku prechádza majetok, právo alebo záväzok, ktorých sa týka. Ak sa spisová agenda týka majetku, práv a záväzkov, ktoré prechádzajú tak na Českú republiku, ako aj na Slovenskú republiku, vyhotoví sa kópia spisovej agendy a spisová agenda sa odovzdáva príslušnému orgánu Českej republiky i príslušnému orgánu Slovenskej republiky. Spisová agenda s personálnym zameraním sa odovzdáva príslušnému orgánu Českej republiky, ak sa týka osôb, ktoré sú ku dňu účinnosti tohto zákona štátnymi občanmi Českej republiky, a príslušnému orgánu Slovenskej republiky, ak sa týka osôb, ktoré sú ku dňu účinnosti tohto zákona štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Pokiaľ sa však osoba, ktorej sa táto spisová agenda týka, má stať k 1. januáru 1993 príslušníkom alebo pracovníkom príslušného orgánu Českej republiky alebo príslušného orgánu Slovenskej republiky, spisová agenda sa odovzdá tomuto orgánu na jeho žiadosť.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému, režim založený na komunistickej ideológii, ktorý rozhodoval o riadení štátu a osudoch občanov v bývalom Československu od 25. februára 1948 do 17. novembra 1989, bol odsúdeniahodný.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je z časti dôvodný, najmä vo vzťahu k evidencii navrhovateľa a zverejnenia jeho údajov na internetovej stránke u odporcu I. v zmysle vyššie uvedených skutočností. Znaleckým dokazovaním mal súd preukázané, že okolnosti ale aj skutkové veci v čase jeho zaregistrovania v registračných protokolov bývalej ŠtB nie sú pravdivé a odporca tak v I. rade, ako aj odporca v II. rade túto skutočnosť dostatočne nevyvrátili. Výsluch a výpovede navrhovaných svedkov súd nepovažoval za podstatné, a to nielen z časového hľadiska, ale aj z titulu výkonu profesionálnej práce bývalých pracovníkov ŠtB. Ak podpis navrhovateľa nie je pravý, čo bolo v tomto spore preukázané, niet dôvodu, aby navrhovateľ ako fyzická osoba bol v zmysle vyššie uvedených ustanovení a zistených okolností tzv. „rehabilitovaný“, nakoľko nebolo preukázané, že vedome, resp. pod nátlakom nepriameho charakteru mal byť účastný ako agent a mal spolupracovať s býv. ŠtB. Naša Ústava SR všetkým zaručuje právnu ochranu, zaručujú to aj ďalšie legitímne prijaté zákony. Ak by mal navrhovateľ preukazovať akým spôsobom bolo narušené jeho súkromie, pracovná oblasť, v tomto smere súd má za to,

že zverejnením nepravdivých informácií prostredníctvom internetu je vážnosť, dôstojnosť a pod. mimoriadne preukázaná.

Pokiaľ ide o odporcu v II. rade, súd vychádzajúc z citovaných ustanovení má za to, že tento nie v spore pasívne legitimovaný a nemá ani povinnosť niečo v tomto smere meniť alebo upravovať.

Na základe takto zistených skutkových a právnych skutočností súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov konania súd rozhodne samostatným rozhodnutím.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 1, 2 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 ods. 1 veta prvá O. s. p.).

V Bratislave dňa 11. 11. 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Marcela Hučková

JUDr. Ivana Dančová
sudkyňa